

Nr 378.

Av herr **Vahlstedt**, *angående upphävande av 4 § i gällande vägtrafikstadga.*

Vid föregående års riksdag väckte undertecknad en motion (II: 309), vari hemställdes om sådan ändring av 4 § trafikstadgan, att velociped, som framfördes vid mörker, icke behövde vara försedd med tänd lykta.

Motionen, som behandlades av andra kammarens tredje tillfälliga utskott, avstyrktes av utskottet, och utskottets avslagsyrkande bifölls utan votering av kammaren.

I samband med motionens behandling hade utskottet infordrat yttranden från en hel del myndigheter, varibland även funnos vissa länsstyrelser.

Med blott få undantag framgick av myndigheternas utlåtanden en tydlig strävan, att till förmån för de bilfarande insnöra andra vägtrafikanter i allt trängre bestämmelser, vilka icke blott måste kännas olidliga för vederbörande utan också i många fall äro omöjliga att efterleva.

Särskilt synes det vara en källa till missbelåtenhet för de ifrågavarande myndigheterna, att åkdon framfört med dragare icke är skyldigt att föra tänd lykta.

Det finns emellertid en bestämmelse, som redan nu ger möjlighet för länsstyrelse, som så önskar, att ålägga den som framför fordon, förspänt med dragare, att vid mörker föra tänd lykta. I samma 4 §, vari velocipedåkare ålägges att föra lykta, heter det nämligen i andra stycket: »Därest sådant finnes av behovet uppenbarligen påkallat, må länsstyrelse beträffande viss väg med livlig trafik förordna, att med dragare förspänt fordon, som under mörker framföres å vägen, skall förses med tänd lykta med vitt sken så anbragt, att ljuset är synligt på avstånd såväl framifrån som bakifrån. Sådant förordnande, vilket må innehålla de undantag länsstyrelsen finner erforderliga, skall kungöras samt, i den ordning länsstyrelsen bestämmer, tillkännagivas medelst anslag å eller invid vägen.»

Självfallet finnes för länsstyrelse, som så önskar, icke någon svårighet att så tolka trafikstadgans bestämmelser att den, som framför fordon förspänt med dragare, kan åläggas att föra tänd lykta.

Ett åläggande att föra lykta å med dragare framfört fordon skulle emellertid i ännu högre grad än samma åläggande för velocipedåkare medföra lag-

liga trakasserier av vederbörande. Åtminstone förefaller det undertecknad vara omöjligt att å lass av de mest olika och skrymmande formationer anbringa en belysning, som är »synlig på avstånd såväl framifrån som bakifrån». Enbart skakningen å ofjädrade åkdon synes dessutom omöjliggöra förändret av lykta å sådana åkdon.

Då undertecknad icke har kunnat tillägna sig en annan uppfattning angående behovet att föra tänd lykta å velocipeder än den, som föregående år framfördes i min ovanberörda motion och med anledning av den uppfattning, som jag har om möjligheten att föra tänd lykta å med dragare förspänt fordon, så har jag funnit det vara lyckligast för flertalet svenska medborgare, om den nuvarande lydelsen av 4 § i vägtrafikstadgan helt utgår.

Angående motiveringen för borttagande av 4 § första stycket ber jag få hänvisa till min förut omnämnda motion (II: 309) samt till mitt anförande (andra kammarens protokoll nr 25, sid. 52) vid ifrågavarande motions behandling.

På grund av det som här har blivit anfört, hemställes,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om framläggande för riksdagen för dess yttrande av ett sådant förslag till ändring i vägtrafikstadgan, att den nuvarande lydelsen i 4 § helt utgår.

Stockholm den 31 januari 1930.

Carl Vahlstedt.